

NÉMETH ANDRÁS
Az embertől?

I.

Fogadd a télért!

*Merre? Az égre se, szempár?
Hisz odafönt, aki most jár
úttalan úton, az ér le
hóval a földre, sötétbe,
ha kicsi, karcos erő, jég
fényt mar az éjbe, mi nemrég
arcba kapott, s nyomorultul
verte ki tűzbogarunk.*

Túl

*mély sebet ütne a bámész
testen a fagy, amikor ész
vedli az álca magányt?*

Kéz

*ujjai közt zuhanunk halk
szikraesőben. A csillag,
s érte a megmaradtak.*

II.

Fogadd a nyárért!

*Mintha nekünk végtiszteességet adna,
de magában is elnyugodva,
megbékélve, tárt kiskapunkba
állna be még ez egyszer és utolszor
a nap, felmutatja színét, por
verte sugarait, s aranykor
szép igézetében élhet, ámít
időt, bár helyet sem kevésbé,
hogyan legyen valami a testé,
útravalóul, s az elveszett hit
talán így térne meg az emberéhez,
mert amit most látsz, abból remény lesz,
hiszen rádsimulna újra, újra,
otthonként, ahogy mindig szeretné,
akár halottaidra itt a gyepsor.*

Hűség, falupillanat

*Csutkagörccs udvarért nem csipog
kötősmag, s nem szóra vár idő,
tér száján morzsolt némaság.*

*Jelre. S ólnál szedett husáng
roppan a csendbe, s a konyhakő
vetheti a szikrát. Kikotort*

*hamura fény hull, a régmeleg
gyerekkorból rojtos sugarak,
a nap rongyai, s jobb híján csatak,
futóhomok ette lábbelik, s remeg*

*a délibáb, visszajön a szem
igézte messzi út, s gondolat
veszik belé, ha az már sír alatt,
kinek nyoma s hite ad tüzet. Ma lenn,*

*égek közelben nincsen más,
gyújtani meg most kellene,
s fáját, imáit elhordani*

*egyedül erőtlen keze
csak főz, mégis, s férje megmaradt
tányérját csordultig szedi tele.*